

vil kort sige, at det forekommer mig, at vi i det hele taget i de senere Aar — jeg tænker paa Aarene fra 1908 — have mærket noget for lidt til Nationalbanken her i Landet.

Finansministeren (Brandes): Jeg havde ikke tænkt mig, at det ærede Medlem, som nu talte paa Nationalbankens Vegne, havde ønsket en Art Anerkendelse fra Finansministeren overfor Nationalbanken for den Dygtighed, hvormed den ledes, for den Klogskab, dens Direktion er i Besiddelse af. Men det forekommer mig for Resten, at jeg allerede har sagt noget derom, og jeg ser i og for sig ingen Grund til at dvæle derved; det er jo ikke Meningen, at vi skulle drøfte selve Nationalbankens Forhold, og det vilde ogsaa, som den ærede sidste Taler nu sagde, ganske sikkert føre os alt for vidt. Jeg kan heller ikke komme hverken med nogen egentlig Lovtale eller nogen Kritik overfor Nationalbanken, undtagen i dette ganske særlige Forhold, som vedrører Staten. Det ærede Medlem vendte jo tilbage til Spørgsmaalet om Laanet; han sagde, at han har faaet bekræftet fra Nationalbanken, at det midlertidige Laan var foreslaaet fra Finansministeriets Side paa 2½ Aar. Jeg har desværre ikke kunnet faa nogen Meddelelse derom og tør altsaa ikke sige, hvilke Oplysninger man i Finansministeriet har at give mig; jeg har ikke i den Tid, hvori vi nu have ført Forhandlingen her, kunnet komme i Berøring med Finansministeriet og dets Embedsmænd. Men endnu vil jeg tvivle paa, at der foreligger et saadant Forslag fra Finansministeriets Side, og foreligger det, er det sket ved en Inkurie. Der har aldrig været Tale om, i alt Fald fra Finansministerens Side, at forlange et midlertidigt Laan paa 2½ Aar, saa er dette sket, er det uden Finansministerens Ønske, ved en Misforstaaelse af Embedsmændene. Det ærede Medlem sagde saa, at der kom slet ikke Svar fra Finansministeriet, da dette Tilbud var kommet til at foreligge fra Nationalbanken. Dertil svarer jeg: Jo, der kom et Svar; det er enten brevligt eller telefonisk meddelt Nationalbanken, at Finansministeriet ikke kunde benytte sig af det Tilbud, der var fremkommet. Det er jeg fuldkommen sikker paa; endnu i Gaar har Departementschefen sagt dette til mig, saa der tager enten Nationalbanken eller ogsaa det ærede Medlem fejl. En Meddelelse er udgaaet fra Finansministeriet til Nationalbanken om, at man ikke ansaa det for opportunt eller

nyttigt at forhandle videre med Nationalbanken derom, idet man ganske simpelt optog Nationalbankens Svar paa Forslaget om at yde et midlertidigt Laan som et, skulle vi sige høfligt Afslag — jeg vil nu ikke lægge megen stærk Vægt paa Ordet „høflig“ i den Sag.

Det ærede Medlem berørte saa, at Staten i disse Dage har ønsket at optage et Laan, og at det ikke er lykkedes for Staten, idet den Konkurrence, man havde udbudt til, ikke har givet noget Resultat, og saa sagde det ærede Medlem, at hvis man havde henvendt sig til Nationalbanken, havde denne maaske skaffet et saadant Laan. Derom vil jeg gerne for det første sige, at det har ikke været Nationalbankens almindelige Sæd at skaffe Laan til Staten fra Udlandet. Jeg ved i Øjeblikket intet Eksempel fra de sidste Aar paa, at Nationalbanken har gjort det. Den gjorde det ikke i Fjor, da der var Tale om Laan, heller ikke med Hensyn til det midlertidige Laan, og heller ikke i 1901, da Hage optog sit Laan, var Nationalbanken paa nogen Maade i Bevægelse i den Anledning. Men dernæst maa jeg mene, at naar der udbydes til Konkurrence, vilde det dog være den rimeligste Ting, at Nationalbanken — den kunde dog ikke holde sig for god til det — var gaaet ind i den Konkurrence og havde gjort Staten et Tilbud. Det har Nationalbanken ikke gjort. Og der maa jeg paa ny sige, at Nationalbanken viser sig virkelig ikke synderlig ivrig for Statens Interesse, hvis det ærede Medlem har Ret i, at den var skikket til at være Mellemand mellem Staten og Udlandet, naar den saa ikke gaar ind i Konkurrencen og gør det bedste Tilbud, det er den muligt at skaffe til Veje. Altsaa netop det, jeg berørte i mine Ytringer ved denne Sags første Behandling, idet jeg beklagede, at Nationalbanken ikke optræder som Mellemand mellem Staten og Udlandet, men overlader dette til de private Banker, bekræfter det ærede Medlem ved at sige, at Nationalbanken kunde maaske gøre det, men at den ikke har villet.

Holger Petersen: Maa jeg overfor det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hey), som ogsaa mente, at Renten af det tilbudte Laan var for høj, gøre opmærksom paa, at det var en Kassekredit og ikke Skatkammerbeviser, der kom Forespørgsel om fra Finansministeriet. Og endelig er der det at bemærke, at hvis Staten ikke havde Brug for alle de forlangte 20 Mill. Kr. — og det havde den aabenbart ikke,